

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

judecători - Timofti Vladimir, Nicolaev Ghenadie, Toma Nadejda și Moraru Petru,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Strulea Nicolae în numele inculpatului Gudima Vasile, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Gudima Vasile Tudor, născut la 30 octombrie 1957,
originar din s. Vatici, r-nul Orhei, domiciliat în mun.
Chișinău, com. Trușeni, str. Grigore Ureche, 73.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 06.07.2012 - 15.07.2014 (prima instanță);
2. 19.08.2014 - 18.12.2014 (instanța de apel);
3. 10.03.2015 - 12.05.2015 (instanța de recurs ordinar);
4. 07.07.2015 - 12.10.2015 (instanța de apel);
5. 06.05.2016 – 15.11.2016 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 iulie 2014, Gudima Vasile a fost eliberat de răspundere penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, cu încetarea procesului penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere, în conformitate cu prevederile art. 60 Cod penal.

2. Pentru a pronunțarea sentința, instanța de fond a constatat că inculpatul Gudima Vasile, de către organul de urmărire penală a fost învinuit de faptul că la 02 septembrie 2007, între orele 08.00 - 11.00, aflându-se în bucătăria casei de locuit din str. G. Ureche 73, com. Trușeni, mun. Chișinău, în cadrul conflictului verbal pe

care l-a avut cu fiul său Gudima Vadim, conștientizând că prin acțiunile sale creează victimei percepția survenirii consecințelor nefaste referitor la viață, precum și la integritatea fizică, intenționat a scos din toc arma de model „HOLEK 830”, calibrul 38 SP, nr. 5830053668, pe care o deținea legal și a îndreptat-o în direcția lui Gudima Vadim, totodată comunicându-i că-l va omorî. Continuându-și acțiunile ilegale, a efectuat o împușcătură în apropiere de picioarele ultimului, amenințări care au fost conștientizate de Gudima Vadim ca fiind reale și posibil de realizat în viitor, acțiunile lui fiind încadrate conform art. 155 Cod penal.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. - *avocatul Popa Ala în numele părții vătămate Gudima Vadim*, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 155 Cod penal, invocând că instanța de fond nu s-a expus asupra vinovăției inculpatului în baza art. 155 Cod penal.

3.2. - *avocatul Bruma Anatolie în numele inculpatului Gudima Vasile*, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că nu există faptul infracțiunii.

Apelantul a invocat că instanța nu s-a expus asupra argumentelor și probelor apărării în vederea pronunțării unei sentințe de achitare, hotărârea în cauză nu conține careva argumente decât liberarea de răspundere penală și încetarea procesului pe motivul expirării termenului de prescripție.

În apelul suplimentar apelantul a invocat că instanța neîntemeiat a respins cererea de încetare a procesului penal, deoarece în plângerea depusă de către partea vătămată Gudima Vadim se solicită verificarea legalității deținerii armei și informarea că are viză de reședință pe adresa com. Trușeni, str. Grigore Ureche, 73 și are dreptul de a locui pe adresa data împreună cu familia sa.

Instanța neîntemeiat a admis renunțarea acuzării la proba cu martorii, deoarece acuzarea a renunțat doar la martorul Begșceanov Ion, nu și la Cucer Viorica, fiind încălcat dreptul la apărare.

Instanța nemotivat a admis parțial cererea apărării privind probele prezentate, anexând doar caracteristica în privința inculpatului și fotografiile care-l caracterizează, în rest cerința fiind respinsă în privința audierii martorilor Dogaru Elena și Dogaru Irina care în ziua presupusului incident se aflau împreună cu inculpatul, acest fapt reieșind și din fotografiile anexate pe care este imprimată data presupusului incident și care nu doar caracterizează viața personală a inculpatului, ci și faptul că în ziua și momentul incidentului ultimul nici nu se afla la domiciliu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2014, a fost respins apelul avocatului Bruma Anatolie în numele inculpatului Gudima Vasile ca nefondat și admis apelul avocatului Popa Ala în numele părții vătămate Gudima Vadim, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță prin care s-a încetat procesul penal în privința lui Gudima Vasile, din motivul, că a intervenit prescripția tragerii la răspundere

penală a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal.

Acțiunea civilă a fost lăsată fără soluționare.

A fost dispusă confiscarea și predarea organului de poliție a corpului delict – revolverul cu glonț de model „HOLEK 830”, calibrul 38 SP, nr. 5830053668.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către avocații Gorencu Cornelia și Bruma Anatolie în numele inculpatului Gudima Vasile, invocând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12 mai 2015, recursurile declarate au fost admise, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea deciziei sale instanța de recurs a constatat că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Potrivit art. 414 alin. (1), (2), (5), 417 alin. (1) pct. 8), 419, 24 alin. (2), 26 alin. (3), 101 alin. (1), 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, potrivit descriptivului deciziei contestate:

a) concluzia că: nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, inclusiv asupra circumstanțelor reproduse la pct. 3.1, 5 și 5.1 din prezenta decizie (v. 2 f. d. 105, pct. 3.1, 4, 5, 5.1 din decizie);

b) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv în raport cu circumstanțele invocate în rechizitoriu. Nu a indicat motivele pentru care a respins probele scrise ale apărării, inclusiv

fotografiile prezentate și anexate la dosar. Nu a reprodus declarațiile martorului apărării Dogaru Elena, nu le-a analizat și apreciat separat, și în coroborare cu declarațiile inculpatului că pe 02 septembrie 2007 s-a aflat în alt loc de cât cel indicat în rechizitoriu, și cu celelalte probe ale apărării administrate pe caz (v. 2 f. d. 105, pct. 4 din decizie);

c) a invocat din oficiu și a pus la baza hotărârii de condamnare a inculpatului, în pofida principiului contradictorialității în procesul penal, declarațiile martorului Begșcianov Ion, acestea constituind o probă la care acuzatorul de stat, potrivit respectivelor procese-verbale, a renunțat în ședința instanței de fond și care nu a fost examinată de prima instanță, nefiind nici o probă nouă prezentată instanței de apel (v. 2 f. d. 39, 94, 105, pct. 4 din decizie);

d) corect constatând că instanța de fond nu a respectat prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală (partea descriptivă a sentinței de condamnare), la rândul său nu a raportat soluția de aplicare a prescripției de tragere la răspundere penală la prevederile art. 53 lit. g), Cod penal, art. 332 alin. (5), 384 alin. (1), 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, conform căror persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componenței de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazul prescripției de tragere la răspundere penală. În cazul prevăzut la art. 275 pct. 4), încetarea procesului penal nu se admite fără acordul inculpatului. În acest caz, procedura continuă în mod obișnuit. Instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința de condamnare se adoptă cu liberarea de pedeapsă în cazul expirării termenului de prescripție (v. 2, f. d. 105, pct. 4 din decizie).

Instanța de recurs a menționat că împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat apelul declarat în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015, a fost respins apelul avocatului Bruma Anatolie în numele inculpatului Gudima Vasile ca nefondat și admis apelul avocatului Popa Ala în numele părții vătămate Gudima Vadim, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță prin care Gudima Vasile a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal și liberat de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului prescripției de tragere la răspundere penală, prevăzut de art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, cu încetarea procesului penal.

În rest sentința a fost menținută.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că contrar prevederilor art. 394 alin. (1), pct. 1), 2) Cod de procedură penală, sentința nu cuprinde descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, dar descrie fapta încriminată lui Gudima Vasile de către organul de urmărire penală.

Astfel, instanța de apel a constatat că inculpatul Gudima Vasile la

02 septembrie 2007, în perioada de timp între orele 08.00 - 11.00, aflându-se în bucătăria casei de locuit din str. G. Ureche 73, com. Trușeni, mun. Chișinău, în cadrul conflictului verbal pe care l-a avut cu fiul său Gudima Vadim, conștientizând că prin acțiunile sale creează victimei percepția survenirii consecințelor nefaste referitor la viață, precum și la integritatea fizică, intenționat a scos din toc arma de model „HOLEK 830”, calibrul 38 SP, nr. 5830053668, pe care o deținea legal și a îndreptat-o în direcția lui Gudima Vadim, totodată comunicându-i că-l va omorî, după care continuându-și acțiunile ilegale, a efectuat o împușcătură în apropiere de picioarele ultimului, amenințări care au fost conștientizate de Gudima Vadim ca fiind reale și posibil de realizat în viitor.

Inculpatul a respins învinuirea și a susținut declarațiile prezentate în ședința primei instanțe, precizând că incidentul descris în actul de învinuire nu a avut loc. La acel moment nu se afla acasă în com. Trușeni, mun. Chișinău, fapt ce poate fi confirmat de martorul Dogaru Elena.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele inculpatului în acest sens, considerându-le ca un mijloc de a se eschiva de la răspunderea penală, acestea fiind combătute prin probele administrate, și anume prin declarațiile părții vătămate Gudima Vadim, declarațiile martorului Gonța Zinaida, precum și prin următoarele probe scrise cercetate de instanța de apel:

- răspunsul parvenit de la Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Generală Ordine Publică, nr.6/1438 din 14 iunie 2012, care certifică, că Gudima Vasile este posesorul armei de foc de model „Holek 830”, calibrul SP 38, nr. 5830053668, în baza permisului de port armă nr. 21/11205 eliberat la 10 noiembrie 2011 (f. d. 48, vol. I);

- procesul-verbal de examinare a actelor în baza cărora a fost eliberat permisul de port armă, din 26 iunie 2012 (f. d. 58, vol. I);

- procesul-verbal de ridicare a pistolului de model „Holeck 830”, din 26 iunie 2012 (f. d. 64-65, vol. I);

- procesul-verbal de examinare a pistolului de model „Holeck 830”, din 26 iunie 2012 (f. d. 69-70, vol. I).

Astfel, instanța de apel în urma cercetării și aprecierii tuturor probelor enunțate, prin prisma cerințelor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Gudima Vasile în amenințarea cu omor a părții vătămate Gudima Vadim, adică infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal.

Instanța de apel a respins afirmațiile inculpatului precum că nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, care nu echivalează cu achitarea acestuia, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate, apreciate și verificate în ședința instanței de apel, au dovedit cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat.

Astfel, instanța de apel a conchis cu certitudine, că inculpatul, prin acțiuni

agresive, de influență psihică, cu aplicarea armei de model „HOLEK 830”, pe care o deținea legal, i-a insuflat părții vătămate temerea de a fi lipsită de viață. Aceste acțiuni sunt de natură să alarmeze partea vătămată, amenințarea fiind percepută ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza în viitorul apropiat.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că prescripția reprezintă o circumstanță care exclude răspunderea penală a inculpatului. Raportând ziua săvârșirii infracțiunii la prevederile articolului 60 alin.(1) lit. b) Cod penal, 332 alin. (1) și 391 alin. (6) Cod de procedură penală, în cauză se impune liberarea de răspundere penală a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, din motivul că a intervenit termenul de prescripție.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Strulea Nicolae în numele inculpatului Gudima Vasile, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1), pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată, invocându-se următoarele motive:

- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpatului;

- rejudecând cauza instanța de apel în mod repetat și-a adoptat decizia fără respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, bazându-se doar pe probele acuzării, neluând în considerație probele apărării, care cu certitudine demonstrează că inculpatul la data presupusei comiteri a infracțiunii se afla în alt loc decât cel indicat în învinuire;

- instanța de apel nu a dat o apreciere obiectivă declarațiilor inculpatului, prin care se confirmă nevinovăția acestuia, astfel s-a dat o prioritate nefondată probelor acuzării în detrimentul probelor apărării;

9. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹ Cod de procedură penală, a depus referință procurorul de nivelul Curții Supreme de Justiție, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului ca vădit neîntemeiat, cu menținerea hotărârii atacate, ca fiind întemeiată.

10. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, ținând seama de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța de recurs este în drept să-l admită, să caseze total hotărârile judecătorești și să dispună achitarea persoanei.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile

instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal lărgit menționează că recurentul, drept temei pentru declarare a recursului a indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală și anume că „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”.

Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiturile invocate de recurent și-au găsit confirmarea în cauza dată, invocând în acest context următoarele.

Astfel, latura obiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod penal se realizează prin amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări. Totodată prin amenințare se înțelege o acțiune de influență psihică prin care făptuitorul însuflă victimei temerea de a i se produce o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății sau a lipirii de viață.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit călăuzindu-se de materialul probator anexat la cauză constată că Gudima Vadim, nu a fost amenințat cu moartea de către tatăl său Gudima Vasile, dat fiind faptul că organul de urmărire penală nu a descoperit și nu a fixat probe pertinente, concludente, veridice și utile care ar confirma săvârșirea infracțiunii incriminate inculpatului Gudima Vasile, iar instanțele ierarhic inferioare au lăsat fără aprecierea cuvenită administrarea probelor, punând la baza deciziei de condamnare doar acuzațiile aduse de procuror și susținute de partea vătămată Gudima Vadim și martorul Gonța Zinaida, ultima fiind sora mamei părții vătămate cu care inculpatul este în relații ostile.

La acest capitol, se reține că inculpatul Gudima Vasile, este învinuit în aceia că la *02 septembrie 2007* l-a amenințat cu omor pe fiul său Gudima Vadim, cu o armă de foc, din care a efectuat o tragere în podea în apropierea de picioarele părții vătămate, or, însăși partea vătămată Gudima Vadim, depunând declarații în cadrul instanței de apel la *12 octombrie 2015* a concretizat că incidentul *a avut loc în anul 2006*, însă data exactă nu o ține minte (f. d. 180, vol. II), pe când instanța de apel a lăsat fără apreciere aceste declarații, constatând că infracțiunea a fost comisă de către Gudima Vasile anume la data de *02 septembrie 2007* (f. d. 194, vol. II), ce este respins și însuși de Gudima Vadim.

Mai mult ca atât, Gudima Vadim, inițial în plângere a indicat fapte ce au avut loc la *02 septembrie 2006* (f. d. 4, vol. I), ca ulterior în urma audierii sale în cadrul urmăririi penale și judecării cauzei în prima instanță să indice data de *02 septembrie 2007*.

Totodată, nu mai puțin important urmează de specificat contradictorialitatea dintre declarațiile date de către partea vătămată Gudima Vadim, în faza de urmărire penală și în faza de judecare a cauzei în prima instanță, or, ultimul fiind audiat de

către organul de urmărire penală a indicat că tatăl său a efectuat o tragere din revolver (f. d. 61, vol. I), iar în cadrul ședinței de judecată a menționat că au avut loc două împușcături (f. d. 51, vol. II).

La fel, și declarațiile martorului Gonța Zinaida, Colegiul penal lărgit le apreciază critic, or, aceasta la fel s-a contrazis în depozițiile date, dat fiind faptul că odată ce fiind audiată de către procuror, a indicat că inculpatul a efectuat o împușcătură la picioarele lui Vadim (f. d. 56, vol. I), pe când în cadrul ședinței primei instanțe a comunicat că Gudima Vasile, a efectuat două împușcături (f. d. 54, vol. I).

Mai mult ca atât, declarațiile martorului Gonța Zinaida, prezintă dubii și în privința datei la care s-a săvârșit infracțiunea, aceasta menționând în cadrul ședinței primei instanțe că în zilele de duminică nu lucrează, specificând cu certitudine că infracțiunea a fost comisă anume în anul 2007, însă data exactă nu o ține minte (f. d. 54, vol. I), iar în faza de urmărire penală a indicat data de 02 septembrie 2007 (f. d. 56, vol. I), care este zi de duminică.

Astfel, instanțele ierarhic inferioare au lăsat fără aprecierea cuvenită materialul probator anexat la cauză, probelor acumulate nu li s-a dat o apreciere juridică justă, iar depozițiile persoanelor audiate au fost analizate superficial, fără a se ține cont de faptul că, depozițiile inculpatului, părții vătămate și a martorului Gonța Zinaida nu coroborează între ele, se combat cu alte circumstanțe ale cauzei, nu sunt compatibile și veridice, prin ce nu pot fi puse la baza unei hotărâri de condamnare.

Colegiul penal lărgit reiterează că potrivit prevederilor art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei. Contrar acestor prevederi legale, instanța de apel a omis să se expună asupra faptului că martorul Gonța Zinaida, în cadrul ședinței instanței de fond a menționat că în ziua când s-a produs incidentul cu ea mai era prezentă și cet. Viorica, care la fel, a văzut ce s-a întâmplat (f. d. 54, vol. I), or, cet. Viorica, nu a depus mărturii nici în faza de urmărire penală și nici în faza de judecare a cauzei, acest martor fiind ignorat total atât de către organul de urmărire penală, cât și de instanțele ierarhic inferioare.

În consecință, Colegiul penal lărgit conchide că nu s-a constatat prin probe veridice existența faptei infracțiunii incriminate lui Gudima Vasile.

De asemenea, urmează de menționat că potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condițiile în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul de probe existente, cercetate de instanța de judecată, și nu pe presupuneri.

Stipulări similare au fost expuse și în pct. 6) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19 iunie 2006, din care rezultă că „Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în urma unei proceduri legale, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală”.

În același context, Colegiul remarcă că în conformitate cu art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

Vinovăția persoanei trebuie să fie dovedită în modul prevăzut de legea procesual-penală, prin toate mecanismele prevăzute de lege. Mai mult, conform art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

Față de cele ce preced, avându-se în vedere și probele puse la baza învinuirii lui Gudima Vasile în baza art. 155 Cod penal, Colegiul penal lărgit statuează că versiunea înaintată de inculpat precum că este calomniat din răzbunare de către soția sa cu care este în divorț, având litigiu civil din anul 2012 de partajare a casei, că nu a amenințat cu omor partea vătămată Gudima Vadim, iar la data 02 septembrie 2007, presupusă, când s-a comis infracțiunea nu s-a aflat la locul incidentului, deoarece de la ora 08:00 până la 11:00 a luat micul dejun cu concubina Dogaru Elena, apoi au fost la odihnă în parc împreună cu cet. Dogaru Elena și Dogaru Irina până spre seară, corespunde realității și nu a fost combătută de careva probe indubitabile prezentate de partea acuzării.

Or, potrivit fotografiilor în care apare atât inculpatul Gudima Vasile, cât și cet. Dogaru Elena și Dogaru Irina pe fonul copacilor, pe care este imprimată data de 02 septembrie 2007 începând cu ora 12:14 și terminând cu ora 15:42 (f. d. 1-5,10-11, vol. II), cât și nivelul de pregătire pentru odihnă, rezultă incontestabil că inculpatul era în imposibilitate de a se afla în locul incidentului. Mai mult ca atât, faptul dat a fost confirmat și de către martorul Dogaru Elena, care a declarat că în ziua de 02 septembrie 2007 a fost la picnic (f. d. 103, vol. II), iar de la ora 08:00 până la ora 11:00 în aceeași zi a luat micul dejun și nu a văzut nici un incident. Din declarațiile inculpatului (f. d. 56, vol. II) rezultă că „în dimineața zilei de 02 septembrie 2007 el a fost la serviciu, deoarece acolo avea câine, care l-a

hrănit, după care a plecat la marketul „Green Hills” și a procurat produse, iar ulterior s-a odihnit la iaz”.

Astfel, Colegiul penal lărgit specifică că în cadrul cercetării judecătorești probele administrate pentru elucidarea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele, în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, nu dovedesc existența faptei infracțiunii imputate inculpatului Gudima Vasile.

Colegiul penal lărgit mai invocă, că probele scrise, indicate în decizia de condamnare (f. d. 195, vol. II) nu pot fi puse la baza unei hotărâri de condamnare, fiindcă în ele sunt descrise evenimentele ce au avut loc în anii 2011 – 2012 și nu în anul 2007, când este incriminată fapta.

Din considerentele expuse supra, instanța de recurs constată că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii cu care a fost sesizată prin rechizitoriu instanța.

Colegiul penal lărgit mai menționează, că infracțiunea incriminată, prevăzută de art. 155 Cod penal la momentul incriminării faptei prevedea sancțiunea cea mai gravă – 2 ani închisoare, fiind o infracțiune ușoară, care conform prevederilor art. 60 Cod penal prevede termen de prescripție pentru tragerea la răspundere penală – 2 ani, iar organul de urmărire penală pornind urmărirea penală în speța dată la 25 iunie 2012, incriminându-i fapta comisă la 02 septembrie 2007 urma să motiveze ordonanța de pornire a urmăririi penale și prin prisma prevederilor art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală, care prevede că urmărirea penală nu poate fi pornită în cazul când a intervenit termenul de prescripție, ce nu s-a efectuat în speța dată.

În consecință, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia de a casa total sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 iulie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015 și de a pronunța o nouă hotărâre, prin care Gudima Vasile Tudor să fie achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

11. Conducându-se de art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Strulea Nicolae în numele inculpatului Gudima Vasile, casează total sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 iulie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015 cu dispunerea achitării inculpatului **Gudima Vasile Tudor** învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Corpurile delictive – revolverul cu glonț de model „HOLEK 830”, calibrul 38 SP, nr. 5830053668, de culoare neagră; permisul de portarmă nr. 21/11205 eliberat la 10 noiembrie 2011; un toc pentru armă de culoare neagră cu inscripția „DASTA”, care conform ordonanței din 26 iulie 2012 au fost transmise pentru păstrare în Camera de păstrare a armamentului din cadrul Inspectoratului de Poliție sectorul Buiucani, de restituit lui **Gudima Vasile Tudor**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **15 decembrie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Nicolaev Ghenadie

Toma Nadejda

Moraru Petru